

det lange Liv, og det gør vel enhver ung, ved, at han vil blive gammel; derimod kan han intet vide om, hvorvidt han skulde komme ud for en Ulykke og blive Invalid, ligesom det raske unge Menneske ikke har indtrædende Sygdom for Øje. Jeg mener altså, at Alderdommen er ganske anderledes sikker end Invaliditet og Sygdom, og derfor skønner jeg ikke, hvilket virkeligt Grundlag der er for den Fremstilling, det ærede Medlem gav. Det ærede Medlem har jo stemt for en Ordning af Invaliditetsydelsen paa Grundlag af Hjælp til Selvhjælp, paa Grundlag af Forsikringsprincippet, og det ærede Medlem har stemt for en Sygekasselovgivning paa samme Grundlag. Jeg kan da ikke skønne, hvorfor det ærede Medlem paa Forhaand skulde modsætte sig en Løsning af denne Opgave paa det samme Grundlag. En helt anden Ting er det, at det har været let og simpelt at bygge Sygeforsikringen og Invaliditetsydelsen paa Princippet Hjælp til Selvhjælp, medens utvivlsomt Overgangen fra den vederlagsfrie Alderdomsunderstøttelse til en Forsikringsydelse til Imøde-gaaelse af Alderdommens Virkninger er langt, langt vanskeligere, navnlig naar dens praktiske Udførelse støder paa ganske anderledes besværlige Hindringer, end de to andre Forsikringsformer har gjort. Jeg tror imidlertid, at en af de Former for Overvindelsen af disse Vanskeligheder, der vil være mest fremmende for Gennemførelsen af Forsikringsprincippet, netop er Overgangen fra de frie Skøn til de faste Takster, og derfor synes det mig, at enhver, som er Ven af Forsikringstankens Gennemførelse, ogsaa bør være Ven af det Forslag til en Overgangstilstand, som her er fremsat.

Der er gjort Bemærkninger i Anledning af de foreslaaede Skalaer, saavel af det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds som af det ærede 2det Medlem for 2den Kreds. Begge mener naturligvis, at det, der her ydes, er for lidt. Nu vil jeg ikke paa nogen Maade mistænke de Herrer for, at de ikke skulde mene, hvad de siger — det har jeg ingen Grund til og heller ikke Lov til; men naar de udtaler sig, som de her gør, i Anledning af de foreslaaede Satser, saa falder det jo i Traad med den Stilling, som de to Partier altid indtager ved Behandlingen af sociale Forslag, den Stilling, der kortelig kan udtrykkes saaledes: Højere op! Jeg føler mig dog overbevist om, at hverken det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds eller det ærede 2det Medlem for 2den Kreds mener, at Staten og Kommunerne er i Stand til at bære væsentlig større Udgifter til denne Reforms Gennemførelse end dem, der vil følge af det foreliggende Lovforslag,

og jeg tror tillige, at naar de Herrer vil sammenligne de Ydelser, her er Tale om; med de Ydelser, som præsteres paa Grundlag af den nugældende Alderdomsunderstøttelseslovgivning, vil man finde, at Ydelserne her ligger nogenlunde i Midten, saa at de er Udtryk for et billigt Hensyn til de Kommuner, som er gaaet højere med disse Understøttelser, og dog vil vise sig at være overkommelige for dem, der har ydet mindre. Der er naturligvis adskillige Personer rundt omkring i Landets Kommuner, som i Henhold til disse Satser vil faa mere end hidtil, men der er ogsaa et ret betydeligt Tal, som vil faa mindre. Dette hænger blandt andet, som jeg nævnte i Gaar, sammen med, at man med Hensyn til disse Ydelser i mange af Landets Kommuner er naaet op paa Højder, som er uholdbare, og som er dikteret af det Prisniveau, vi havde gennem Krigstiden, og tillige af den Mulighed for gennem Udskrivning af Skatter at rejse næsten ubegrænsede Beløb baade til Stat og Kommune, som bidrog til, at man satte Hensynet til den økonomiske Forvaltning til Side for at opnaa det Humanitetens Stempel, som man gennem disse overordentlig store Ydelser mente at kunne skaffe sig. Jeg tror altsaa, at der her er taget et billigt Hensyn:

Naar saa det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (C. F. Sørensen) siger: Ja, men Indenrigsministeren har i Folketinget ved Behandlingen af Sagen udtalt, at de Skalaer, der den Gang var foreslaaet, hvilede paa meget omhyggelige Undersøgelser og en Sammenstilling af disse Satser med de Alderdomsunderstøttelser, der betales rundt i en Række Kommuner — saa har det ærede Medlem ganske Ret, men det ærede Medlem maa ikke glemme, at det Materiale, som jeg, da dette Lovforslag udarbejdedes sidste Sommer, havde til Disposition til Sammenligning, omfattede de Ydelser, der betaltes i Finansaaret 1919—20, og det var Ydelser, der i Landets Kommuner tilsammen beløb sig til ca. 44 Mill. Kr. at fordele lige mellem Stat og Kommuner med 22 Mill. Kr. til hver. Men efter at dette Lovforslag var fremsat for det høje Folketing, medens det laa til Behandling i Udvalg, udarbejdede vi en Opgørelse angaaende Alderdomsunderstøttelsen i Finansaaret 1920—21, og det viste sig da, at man var naaet op paa et Beløb, som laa 15 Mill. Kr. over det, man havde regnet med, da Lovforslaget udarbejdedes. Altsaa, de Takster, vi havde faaet opgivet af Indenrigsministeriet i Fjor Sommer, og som vi regnede vilde føre til en Udgift, svarende nogenlunde til Udgiften i 1919—20, det vil sige ca. 45 Mill. Kr., viste